

Nechte se inspirovat, jak ze svého dobrého manželství udělat ještě lepší nebo obnovit to, co se časem ve vztahu vytratilo. Ve valentýnském týdnu každý rok společně oslavujeme, jak moc pro nás manželství znamená.

ZTRÁTY A NÁLEZY

Motto NTM 2022

Možná jsme v našem vztahu něco ztratili a potřebujeme to znovu najít a obnovit.

Není manželství strašákem, díky kterému máme pocit, že ztrácíme mnoho ze své nezávislosti, svobody, životního stylu a možností? Co jedinečného naopak ale v manželství získáváme?

Co nalezneme tím, že něco ztratíme nebo se toho vzdáme?

Nepomáhá nám manželství ztratit iluze o sobě samých a lépe porozumět sobě ve svých údolích i vrcholech – najít sami sebe?

Jak najít vzájemnou úctu a cit tam, kde se vytrácí nebo se ztratily úplně?

Jak se vyrovnat se ztrátou partnera, kterou během epidemie prožilo mnoho manželů, a najít sílu jít dál?

Jak najít nový směr v manželství, když naše děti vylétly z hnízda a my ztratili středobod, jemuž jsme věnovali většinu naší péče a energie?

Motto NTM nese mnoho významů a věříme, že si najdete i ten, který bude inspirovat právě vás.

Diecézní centrum pro rodinu nabízí tuto „cestičku“ k zamyšlení nad biblickou postavou Starého zákona, kterou je Josef Egyptský.

Jaké byly ztráty a nálezy u statečného Josefa?
Může nám být jeho životní příběh pomocí v našem manželství?
A co si o manželství a rodině myslí papež František?
Čtěte, dívejte se, nechte se inspirovat a máte-li chuť, aktivně se zapojte.

Ztráty a nálezy v manželství

Příběh Josefův – opakované ztráty a nálezy

Kdo byl Josef?

Toto je rodopis Jákobův. Sedmnáctiletý Josef pásal se svými bratry ovce. Byl to mládenec, který býval se syny žen svého otce, Bilhy a Zilpy. Josef přinášel svému otci o svých bratrech zlé zprávy. Izrael (tak byl Hospodinem přejmenován Jákob – pozn. autorky) Josefa miloval ze všech svých synů nejvíce; vždyť to byl syn jeho stáří. Proto mu udělal pestře tkanou suknicí. Když bratři viděli, že ho otec miluje nade všechny bratry, začali ho nenávidět a nepromluvili na něho pokojného slova. Jednou měl Josef sen a pověděl jej svým bratrům; nenáviděli ho pak ještě více. Řekl jim totiž: „Slyšte prosím, jaký jsem měl sen: Vážeme na poli snopy. Tu povstane můj snop a zůstane stát. A hle, vaše snopy obcházely kolem něho a klaněly se mému snopu.“ Bratři mu odpověděli: „To budeš nad námi kralovat jako král či mezi námi vládnout jako vladař?“ A nenáviděli ho pro jeho sny a pro jeho slova ještě víc. Měl pak ještě jiný sen a vypravoval jej svým bratrům: „Měl jsem opět sen: Klanělo se mi slunce, měsíc a jedenáct hvězd.“ To vyprávěl otci a bratrům. Otec ho okřikl: „Jaký žes to měl sen? Že i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?“ Bratři na něho žárlili, ale otec na to nepřestával myslet. (Genesis 37, 1-11)

Jak je na tom rodina dnes?

Jedna rodina s mnoha dětmi. Dnes už je nezvyklé, aby rodina měla více dětí.

V České republice připadá 1,3% dítěte na ženu. To znamená nezadržitelný pokles populace v naší zemi.

Ale v době, kdy žil Josef a jeho bratři, to bylo jiné. Muži mohli mít legálně více žen, protože ze všeho nejdůležitější bylo zachování rodu. Více žen a mnoho dětí vyvolávalo řadu potíží. Izraelci proto měli přesně definováno, že prvorozený syn je dědicem rodu. V Josefově rodině bylo 12 synů. Nejstarší Rúben byl ovšem vyloučen, protože spáchal cizoložství. Dokonce se svou nevlastní matkou. Další bratři byli Šimeón a Lévi. Ti zase spáchali surové násilí.

Jsou to špatné skutky, které se děly jen v minulosti?

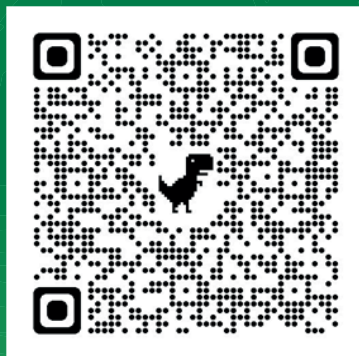
Jak se koukáme na cizoložství v dnešní době?

Bohužel i v dnešní době stojí za rozpadem manželství nejčastěji nevěra.

Přitom každý z nás, kdo vstoupil nebo teprve vstoupí do manželství, touží být výlučně milován.

Jsme totiž stvořeni pro lásku, která chce dát všechno a také všechno od své milované osoby získat.

Papež František mluví o tom, že láska má být plodná:

Když někdo takou lásku nevěrou zradí, způsobí velkou bolest, která se jen pomalu a obtížně utiňuje. Papež František radí, že ze vztahu se nesmí vytratit slova: **PROMIŇ A ODPUSŤ**. Komu na vztahu záleží, ví, že je třeba odpouštět. V odpuštění a pokoře je možné znovu najít lásku a sílu začít společně budovat to, co se na chvíli ztratilo.

Odpuštění sice nezmění minulost, ale dává šanci budoucnosti.

Aktivita: vezmi svůj mobil a napiš své manželce/manželovi krásnou SMS zprávu, ve které vyjádříš to, co k sobě navzájem cítíte.

Pakliže je to potřeba přidej i slovo **DĚKUJI**, **PROMIŇ** nebo **ODPUSŤ**.

Milou SMS můžeš napsat i svým dětem. Potěší je to.

Dalším ze synů, který by připadal v úvahu na dědická práva, byl Juda, ale otcovu lásku a pozornost získal Josef. Je svému otci nejmilejší, protože jeho matkou byla Ráchel, kterou jeho otec velmi miloval a která zemřela příliš mladá. A tak dal otec Josefovi plášť, který byl nádherný, barevný, dalo by se říci královský. Ale to neměl dělat. Josefovi bratři totiž začali žárlit. Navíc Josef ve své mladistvé nerozumnosti ještě utvrdil své bratry v jejich žárlivosti, když jim vyprávěl, že se mu zdál sen, ve kterém se mu jeho bratři klaní. Vypadalo to, jako by si o sobě Josef myslel, že je opravdu králem. To bratry rozzuřilo.

Kde se stala chyba? Každý otec i matka mají své děti milovat stejně. Děti jsou na případnou nespravedlnost v lásce velmi citlivé. Ale jak to udělat, když dnešní rodiny jsou často složené z dětí z prvního manželství nebo jiného svazku a z dětí, které se narodily v novém vztahu? A co teprve střídavá péče, při které se rodiče nestřídají k dítěti, ale dítě k rodinám tatínka i maminky? Často takové děti nemají stálý domov, a proto za domov pak považují třeba sportovní klub, partu nebo jinou skupinu, protože jejich domov se neustále střídá. Problém není na straně dítěte, ale na straně rodičů. Každý má právo na lásku a péči. Nedostatek lásky a pozornosti způsobuje žárlivost, závist a utrpení, které si můžeme nést jako tíhu po celý život.

Aktivita: Zamyslete se nad tím, co dělá váš domov domovem.

Je to nějaký předmět, prostor nebo osoba/y? Naplánujte si, že si uděláte na sebe čas a připravte si dobrý oběd nebo večeři, při které si budete všichni společně povídat, a nikdo nebude nikam spěchat. Pokud se vám to podaří, opakujte tento společný čas vzájemnosti pravidelně.

Jak to bylo s Josefem dál?

Bratři pak odešli, aby pásli ovce svého otce v Šekemu. Tu Izrael řekl Josefovi: „Zdalipak nepasou tvoji bratři v Šekemu? Pojď, rád bych tě za nimi poslal.“ On mu odpověděl: „Tu jsem.“ Izrael mu řekl: „Jdi a podívej se, je-li s tvými bratry a s ovce všem v pořádku, a podej mi zprávu.“ Poslal ho tedy z chebrónské doliny a on přišel do Šekemu. Tu ho našel nějaký muž, jak bloudí po poli, a zeptal se ho: „Co hledáš?“ Odpověděl: „Hledám své bratry. Pověz mi prosím, kde pasou.“ Muž mu řekl: „Odtáhli odtud. Slyšel jsem, jak říkají: ‚Pojďme do Dótanu.‘“ Josef tedy šel za svými bratry a našel je v Dótanu. Jakmile ho v dálce spatřili, ještě než se k nim přiblížil, smluvili se proti němu, že ho usmrtí. Řekli si mezi sebou: „Hle, mistr snů sem přichází! Pojďte, zabijme ho! Pak ho vhodíme do některé cisterny a řekneme: Sežrala ho divá zvěř. A uvidíme, co bude z jeho snů!“ Když to uslyšel Rúben, rozhodl se vysvobodit ho z jejich rukou. Zvolal: „Přece ho nebudeme ubíjet!“ Dále jim Rúben řekl: „Neprolévejte krev. Vhodte ho do cisterny, která je ve stepi, ale ruku na něj nevztahujte!“ Chtěl ho z rukou bratrů vysvobodit a přivést k otci. Jakmile Josef přišel k bratrům, strhli z něho suknici, tu suknici pestře tkanou, kterou měl na sobě. Vzali ho a hodili do cisterny. Cisterna byla prázdná, bez vody. Pak se posadili, aby jedli chléb. Tu se rozhlédli a spatřili,

jak od Gileádu přichází karavana Izmaelců; jejich velbloudi nesli ladanum, mastix a masti. Táhli s tím dolů do Egypta. Juda řekl bratrům: „Čeho tím dosáhneme, když svého bratra zabijeme a jeho krev zatajíme? Pojdte, prodejme ho Izmaelcům, ale sami na něho nesahejme; vždyť je to náš rodný bratr.“ Bratři ho uposlechli. Když midjánští obchodníci jeli kolem, vytáhli Josefa z cisterny a prodali ho Izmaelcům za dvacet šekelů stříbra. Ti přivedli Josefa do Egypta. (Genesis 37, 12-28)

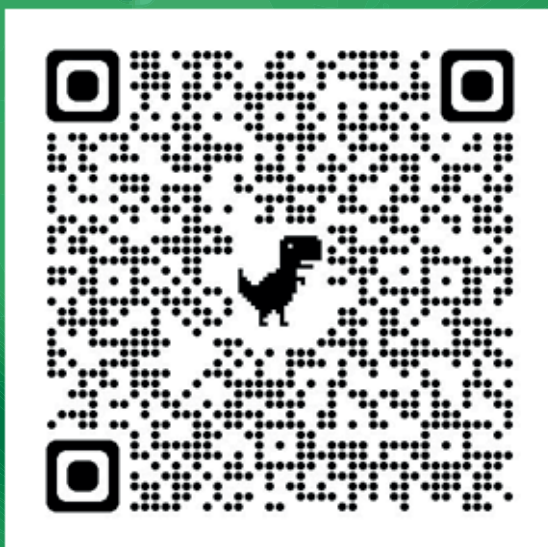
Úloha rodiny

Josef – milovaný syn, který měl v rodině výlučné postavení, skončil v cisterně a bál se o svůj život. Nakonec byl z cisterny vytažen a prodán jako otrok. Rychlý sešup v životě Josefa. Naivní mladík, který podcenil, že žárlivost plodí nenávist a nenávist je strůjcem zločinu. Bolí to o to více, že selhala vlastní rodina. Úlohou rodiny má být přece úplný opak. Rodina miluje, chrání, podporuje, povzbuzuje a pečuje. V rodině si můžeme dovolit odpočívat, dokonce nemít náladu, protože tam jsou Ti, kteří nás milují, vyslyší, poradí, pomohou... Jaké jsme měli plány, když jsme vstupovali do manželství? Může si má manželka/ můj manžel vedle mě odpočinout?

Může se sdělovat a já opravdu naslouchám?

Cítím se ve vztahu jako otrok, který vstupem do manželství ztratil svobodu nebo si dělám nároky na svobodu toho druhého? Je manželství v mém životě „sešupem dolů“ nebo naopak mi láska mého partnera pomáhá v mém životě, abych se cítil/a šťastnější?

Papež František mluví o lásce v manželství:

Josef v Egyptě jako otrok.

Josef byl odveden dolů do Egypta. Od Izmaelců, kteří ho tam dovedli, si ho koupil Egyptan Potífar, faraónův dvořan, velitel tělesné stráže. S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázel zdar; byl v domě svého egyptského pána. Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdaru. Josef proto získal jeho přízeň a posluhoval mu. Potífar ho ustanovil správcem svého domu a svěřil mu všechno, co měl. A od té chvíle, co ho Egyptan ustanovil ve svém domě nade vším, co měl, žehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi. Hospodinovo požehnání bylo na všem, co měl, v domě i na poli. Ponechal tedy všechno, co měl, v rukou Josefových. Nestaral se přitom o nic, leda o chléb, který jedl. Josef byl krásné postavy, krásného vzhledu. (Genesis 39, 1-6)

Nejsme otroci dnešní doby?

Josef byl otrok. Otrok nemá žádná práva, ani právo na svůj vlastní život. Jeho život je v rukou jeho pána, který jej vlastní. Josefa vlastnil Potífar, který brzy poznal, že Josef je výjimečný. Čím to bylo, že na cokoli Josef položil svou ruku, to se mu dařilo? Josef nepřestal spoléhat na Hospodina. Stále mu věřil, i když by bylo přirozené, že by mohl mít pochybnosti, že by zmalomyslněl, litoval by se a byl by plný výčitek na svůj osud. Jenže Josef neztratil naději a víru, že dobro může zvítězit ani lásku k těm, kteří byli v jeho blízkosti. Byl tak oblíbený, že se postupně vypracoval na správce domu. Byl ztracen a znovu nalezen.

Mladí lidé často nechtějí vstoupit do manželství.

Podle VÚPSV (Výzkumný ústav práce a sociálních věcí) uvádí 50% dotázaných, že důvodem, proč nevstoupit do manželství, je to, že sňatek není důkaz lásky a 30% uvádí, že svatba je nákladná. 20% si myslí, že manželství nepřinese žádné podstatné výhody (finanční, materiální, právní). Pravdou zůstává, že manželství má větší stabilitu než nesezdané soužití.

Proč mladí nemají odvahu vzít na sebe celoživotní zodpovědnost za dobro druhého i svoje? Mají špatné zkušenosti?

Nemají kolem sebe vzory těch, kteří jsou v manželství šťastní?

Nechávají si pro jistotu zadní vrátka, kdyby jim to náhodou nevyšlo?

Život často vyžaduje odvahu. Jít proti proudu, proti strachu a dát šanci vztahu vyžaduje odvahu.

Papež František mluví o věrnosti a kráse lásky:

"Nikdo není předurčen k samotě. Byli jsme v plánu Někoho, abychom se stali darem pro někoho druhého a abychom v lásce utvářeli život." (papež František)

Aktivita: vezmi kamínek a napiš na něj něco krásného o lásce jako vzkaz pro jiné. Svůj vzkaz na kameni pak odnes a polož někam, kde ho jiný může najít a potěšit se jím. Napiš datum a místo, kde jsi svůj vzkaz napsal/a. Děti mohou na kamínek namalovat srdíčko.

Josef je opět na dně.

Po těchto událostech se stalo, že se žena jeho pána do Josefa zahleděla a naléhala: „Spi se mnou!“ Ale on odmítl a ženě svého pána řekl: „Pokud mě tu můj pán má, nestará se o nic, co je v domě; svěřil mi všechno, co má. V tomto domě není nikdo větší než já. Nevyňal z mé správy nic, jen tebe, protože jsi jeho manželka. Jak bych se tedy mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu!“ A třebaže se Josefovi nabízela den co den, nevyhověl jí, aby k ní ulehl a byl s ní. Jednoho dne přišel do domu, aby vykonával svou práci. Nikdo z domácích v domě nebyl. Tu ho chytila za oděv se slovy: „Spi se mnou!“ Ale on jí nechal svůj oděv v ruce, utekl a vyběhl ven. Když viděla, že jí nechal svůj oděv v ruce a utekl ven, křikem přivolala služebnictvo a vykládala jim: „Hledte, přivedli nám Hebreje, a on se u nás bude miliskovat! Přišel za mnou a chtěl se mnou spát. Proto jsem se dala do takového křiku. Jak slyšel, že se dávám do křiku a volám, nechal svůj oděv u mne, utekl a vyběhl ven.“ Uložila oděv u sebe, dokud nepřišel jeho pán domů. Jemu vykládala totéž: „Přišel za mnou ten hebrejský otrok, jehož jsi k nám přivedl, a chtěl se se mnou miliskovat. Když jsem se dala do křiku a volala, nechal svůj oděv u mne a utekl ven.“ Jakmile Josefův pán uslyšel slova své ženy, která ho ujišťovala: „Jak říkám, tohle mi provedl tvůj otrok,“ vzplanul hněvem, vzal Josefa a vsadil ho do pevnosti, tam, kde byli věznění královi vězňové. Tak se Josef ocitl v pevnosti. (Genesis 39, 7-20)

Na každém vztahu se musí pracovat.

Poté, co Josef našel opět svoji důstojnost v domě velitele Potífara, náhle ztrácí všechno a díky křivému svědectví se opět propadá na dno.

Co dokáže pomluva?

Co dokáže zhrzený cit?

Co dokáže zloba a strach z odhalení?

Potífarova žena svou sebeláskou zničila všechno, co do té doby Josef vybudoval svou pokorou a pílí.

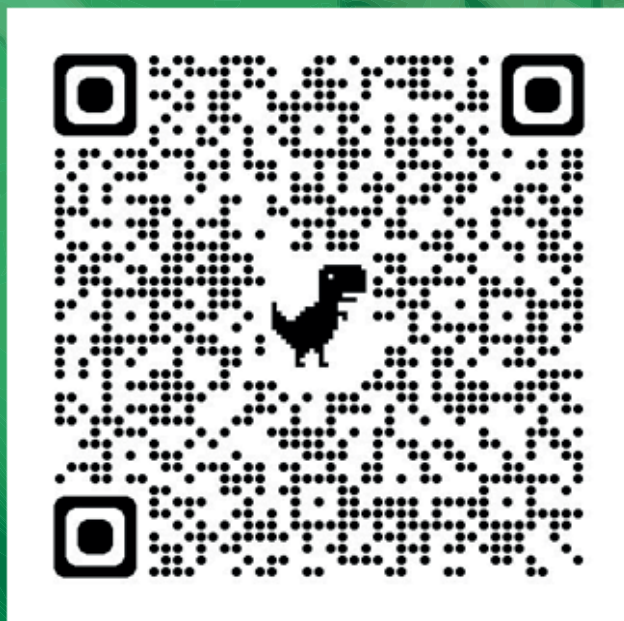
Přesto ani toto Josefa nezlomilo.

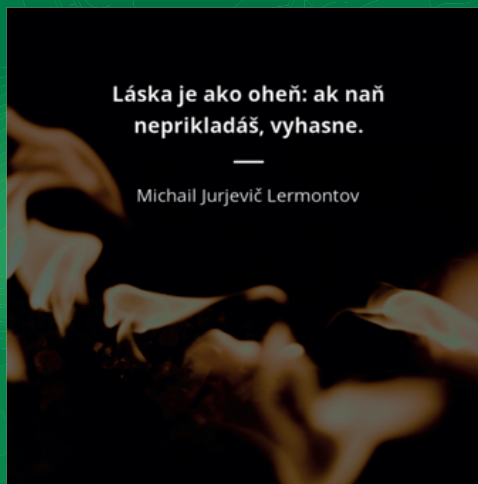
Nikdy nemůžeme spoléhat na to, že okouzlení a zalíbení v druhém člověku vystačí na celý život.

Zamilovanost a láska to jsou dvě rozdílné věci. Zamilovanost je velmi důležitá, protože bez ní bychom se pravděpodobně neodpoutali od původní rodiny. V zamilovanosti vidíme milovaného v nádherných barvách. Těšíme se z jeho přítomnosti, z jeho slov, dotyků a plánujeme s ním prožít celý náš život. Láska to je něco jiného. Láska je hluboký cit založený na důvěře, zkušenosti, že se mohu o druhého opřít, že mě nenechá ve štychu, že se mnou ponese všechno dobré i zlé, že mě bude milovat, i když mě např. budou bolet zuby nebo mi vynadá nadřizený.

Láska je stálá a všechno vydrží. O lásku je potřeba každodenně bojovat se svou vlastní slabostí, se svými sklony a charakterem. Lásce je potřeba věnovat naši péči, a to celoživotně.

Papež František mluví o rodině ve světle Božího slova:

Aktivita: vzpomeňte si na své první rande. Co jste měli na sobě, co jste dělali, jak jste se cítili? Kdy jste se poprvé políbili nebo se vzali za ruce? Kdy jste si řekli, že se milujete? Pokud chcete, vyprávějte o tom svým dětem. Prohlídněte si doma fotografie z doby, kdy jste spolu “jen chodili”. Domluvte si pro malé děti hlídání a jděte spolu znovu na rande.

Josef ve vězení.

Stalo se po těch událostech, že číšník egyptského krále a pekař se prohřešili proti svému pánu, egyptskému králi. Faraó se na oba své dvořany rozlítil, na nejvyššího číšníka a na nejvyššího pekaře, dal je do vazby v domě velitele tělesné stráže při pevnosti, kde byl uvězněn Josef.

Velitel tělesné stráže Josefa ustanovil, aby jim posluhoval. Nějaký čas byli ve vazbě. Tu oba dva měli sen, číšník i pekař egyptského krále, uvěznění v pevnosti; téže noci měl každý svůj sen volající po výkladu. Když k nim Josef ráno přišel, viděl, jak jsou sklíčení. Zeptal se faraónových dvořanů, kteří s ním byli v domě jeho pána ve vazbě: „Proč jste dnes tak zamlklí?“ Odvětili mu: „Měli jsme sen, avšak není tu nikdo, kdo by jej vyložil.“

Josef jim nato řekl: „Což vykládat sny není věc Boží? Jen mi je vypravujte.“

Nejvyšší číšník vypravoval tedy Josefovi svůj sen: „Ve snu jsem pojednou před sebou viděl vinnou révu a na té révě tři výhonky. Sotva réva vypučela, hned rozkvetla a její hrozny dozrály.

V ruce jsem měl faraónovu číši. Bral jsem hrozny, vytlačoval je do faraónovy číše a podával jsem mu ji do ruky.“ Josef mu pravil: „Toto je výklad snu: Tři výhonky jsou tři dny; již po třech dnech tvou hlavu faraó povýší a tvou hodnost ti vrátí. Budeš faraónovi podávat do ruky jeho číši podle dřívějšího práva, kdy jsi býval jeho číšníkem. Vzpomeneš-li si na mě, až se ti dobře povede, prokaž mně milosrdenství: upozorni na mě faraóna a vyvedeš mě z tohoto domu. Vždyť jsem byl ukraden z hebrejské země a zde jsem se nedopustil naprosto ničeho, zač by mě měli vsadit do jámy.“

Když nejvyšší pekař viděl, že Josef dobře vykládá, řekl mu: „Také já jsem měl sen: Hle, měl jsem na hlavě tři košíky pečiva. V nejhořejším košíku byly všelijaké pokrmy, upečené pro faraóna. A ptáci je jedli z košíku na mé hlavě.“ Josef odpověděl: „Toto je výklad snu: Tři košíky jsou tři dny.

Již po třech dnech tvou hlavu faraó povýší nad tebe — oběsí tě na dřevě. A ptáci budou z tebe rvát maso.“

Stalo se pak třetího dne, v den faraónových narozenin, že farao vystrojil hody pro všechny své služebníky. Uprostřed svých služebníků povýšil hlavu nejvyššího číšníka a hlavu nejvyššího pekaře: nejvyššího číšníka znovu dosadil do jeho číšnického úřadu, aby podával faraónovi do ruky číši, a nejvyššího pekaře oběsil, jak jim vyložil Josef. Nejvyšší číšník si však na Josefa nevzpomněl; zapomněl na něho. (Genesis 40, 1-23)

Ve vztahu často musíme začínat „znovu“.

Josef je opět na dně a opět se nevzdává. Teď už v něm není žádná nadřazenost, žádná touha být králem. S pokorou přijímá svůj další úděl. Kdyby tomu tak nebylo, tak by asi neměl příležitost ostatním vězňům vykládat význam jejich snů. Nebyla to Josefova zásluha nebo zvláštní um, který by mu pomáhal vykládat sny. Tuto schopnost měl Josef díky tomu, že se stále spoléhal na Hospodina. Mluvil s Hospodinem, pokládal mu otázky a dostával odpovědi. Neztratil víru, že Hospodin o něm ví a je s ním, i když byl momentálně v tak těžké situaci. A prosí číšníka, aby na něj nezapomněl, až bude opět na královském dvoře. Dovolává se milosrdenství od člověka. Jenže číšník na něj zapomněl. Nebo na Josefa zapomněl úmyslně? Chtěl vytěsnit hroznou vzpomínku na vězení? Báł se to faraónovi připomenout? Josef se nemohl spolehnout jen na člověka. Musel se spoléhat na Hospodina. A Josef to tak dělal a čekal.

Je lepší v manželství věci raději neřešit, aby nedošlo ke konfliktu? Nebo s trpělivostí a odvahou otevírat témata těžkostí, která možná bolí, ale která v uzavřenosti hrozí narůst do velkých rozměrů?

Trpělivost je ctnost, která je v manželství velmi potřebná. Dnešní doba je zrychlená. Technologie, které se neustále vyvíjejí, nás ženou k tomu, abychom všechno věděli, byli informováni, neztratili kontakt s dobou, podávali výkony. Ale jedna z důležitých věcí, které dnešní rodina potřebuje, je právě čas. Čas na sebe. Umět se zastavit, prožít naplno čas se svými milovanými. Umět se nadchnout z krásy přírody, ze sledování pěkného filmu, ze společného stolování, ze společné hry... Byli jsme stvořeni jako sociální bytosti. To znamená, že radost prožívaná s druhým člověkem je větší, než kdybychom ji prožívali sami. A naopak. Bolest a těžkosti jsou snesitelnější, když se s nimi můžeme podělit s druhými lidmi, kteří nám pomohou je nést. Budme na sebe v manželství trpěliví, dopřejme si vzájemný čas na to být spolu, mluvit spolu. Pak se i problémy a těžkosti budou lépe řešit a nehrozí, že se stanou překážkou, kterou už bude těžké překonat.

Ale co když jsem v tomto úsilí sám? Co když můj partner/ka zrovna nechce se mnou mluvit?

Co když jsme si vytvořili mezi sebou zed' a teď mě ten druhý neslyší?

Pokud máme víru, že je nad námi Hospodin, prosme ho o milost, aby nám pomohl hradby, které jsme si mezi sebou postavili, rozbít. On o naší situaci ví, stejně jako věděl o Josefovi.

A pokud Hospodina neznám? Pak je třeba mít trpělivost a snažit se znovu budovat vztah, který jsme možná pokazili. Láska je nakažlivá a stejně jako není růže bez trní, není ani trní bez růže.

Papež František mluví o důležitosti doprovázení ve slabosti:

Victor Hugo: „Mějte odvahu na velké životní strasti a trpělivosti pro ty malé; a když pracně splníte svůj každodenní úkol, jdete v klidu spát. Bůh je vzhůru.“

Karel Čapek: „Víte, lidé mají tu trpělivost hledat v písku diamanty nebo perly v moři; ale aby hledali v lidech vzácné a podivné dary od pánaboha, aby nepřišly nazmar, to je ani nenapadne. A to je veliká chyba.“

Aktivita: rozhlédněte se kolem sebe. Domluvte se společně na tom, co se vám líbí. Vyfoťte si to a doma vytiskněte. Fotku si dejte na ledničku, aby vám připomínala, že na svět kolem nás se umíte dívat a usmívat společně.

Josef opět na výsluní

Po dvou letech se stalo, že faraó měl sen: Stojí u Nilu. Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav nápadně krásných a vykrmených a popásají se na říční trávě. A hle, za nimi vystupuje z Nilu jiných sedm krav, nápadně šeredných a vyhublých, a postaví se vedle těch sedmi krav na břehu. A ty nápadně šeredné a vyhublé sežraly sedm krav nápadně krásných a vykrmených. Vtom faraó procitl. Když zase usnul, měl druhý sen. Sedm klasů bohatých a pěkných vyrůstá z jednoho stébla. A hle, za nimi vyráží sedm klasů hluchých a sežehlých východním větrem. A ty hluché klasy pohltily sedm klasů bohatých a plných. Faraó procitl; takový to byl sen. Když nastalo jitro, byl tak rozrušen, že si dal zavolat všechny egyptské věštce a mudrce. Vyprávěl jim své sny, ale žádný mu je nedovedl vyložit.

Až promluvil k faraónovi nejvyšší číšník: „Musím dnes připomenout svůj prohřešek: Faraó se kdysi na své služebníky rozlítil a dal mě spolu s nejvyšším pekařem do vazby v domě velitele tělesné stráže. Jedné noci jsme oba měli sen; každý z nás měl sen, který volal po výkladu. Byl tam s námi hebrejský mládenec, otrok velitele tělesné stráže. Vypravovali jsme mu své sny a on nám je vyložil; každému vyložil, co jeho sen znamená. A vskutku, jak nám vyložil, tak se i stalo; mně faraó vrátil hodnost, ale pekaře dal oběsit.“ Faraó si tedy dal zavolat Josefa. Okamžitě ho propustili z jámy. Oholil se, převlékl si plášť a přišel k faraónovi.

Farao Josefovi řekl: „Měl jsem sen a nikdo mi jej nedovede vyložit. Doslechl jsem se, že tobě stačí sen slyšet a už jej vyložíš.“ Josef faraónovi odpověděl: „Ne já, ale Bůh dá faraónovi uspokojivou odpověď.“ Farao tedy k Josefovi mluvil: „Zdalo se mi, že stojím na břehu Nilu. Pojednou z Nilu vystupuje sedm krav vykrmených a krásného vzhledu a popásají se na říční trávě. A hle, za nimi vystupuje jiných sedm krav, nevzhledných, velice bídného vzrůstu a vychrtlých. Něco tak šeredného jsem neviděl v celé egyptské zemi. A ty vychrtlé a šeredné krávy sežraly prvních sedm krav vykrmených. Ačkoli se dostaly do jejich útroby, nebylo znát, že tam jsou. Zůstaly nápadně šeredné jako předtím. Vtom jsem procitl. Pak jsem ve snu viděl: Z jednoho stébla vyrůstá sedm klasů plných a pěkných. A hle, za nimi vyráží sedm klasů jalových, hluchých a sežehlých východním větrem. A ty hluché klasy pohltily sedm klasů pěkných. Řekl jsem to věštčům, ale nikdo mi nedovedl podat výklad.“

Josef faraónovi odpověděl: „Faraónův sen je jeden a týž. Bůh faraónovi oznámil, co učiní. Sedm pěkných krav, to je sedm let. Také sedm pěkných klasů je sedm let. Je to jeden sen. Sedm vychrtlých a šeredných krav, vystupujících za nimi, je sedm let, stejně jako sedm prázdných a východním větrem sežehlých klasů; to bude sedm let hladu. Když jsem faraónovi řekl: Bůh faraónovi ukázal, co učiní, mínil jsem toto: Přichází sedm let veliké hojnosti v celé egyptské zemi. Po nich však nastane sedm let hladu a všechna hojnost v egyptské zemi bude zapomenuta. Hlad zemi úplně zničí. V zemi nebude po hojnosti ani potuchy pro hlad, který potom nastane, neboť bude velmi krutý. Dvakrát byl sen faraónovi opakován proto, že slovo od Boha je nezvratné a Bůh to brzy vykoná. Ať se tedy farao nyní poohlédne po zkušeném a moudrém muži a dosadí ho za správce egyptské země. Nechť farao ustanoví v zemi dohlázeatele a po sedm let hojnosti, nechť vybírá pětinu výnosu egyptské země. Ať po dobu příštích sedmi úrodných let shromažďují všechnu potravu a ve městech ať uskladňují pod faraónovu moc obilí a hlídají je. Tato potrava zabezpečí zemi na sedm let hladu, která přijdou na egyptskou zemi. A země nezajde hladem.“ Tato řeč se faraónovi i všem jeho služebníkům zalíbila. Farao svým služebníkům tedy řekl: „Zda najdeme podobného muže, v němž je duch Boží?“

Josefovi pak řekl: „Když ti to vše dal Bůh poznat, nikdo nebude tak zkušený a moudrý jako ty. Budeš správcem mého domu a všechen můj lid bude poslouchat tvé rozkazy. Budu tě převyšovat jen trůnem.“ Farao mu dále řekl: „Hleď, ustanovuji tě správcem celé egyptské země.“ A farao sňal z ruky svůj prsten, dal jej na ruku Josefovu, oblékl ho do šatů z jemné látky a na šíji mu zavěsil zlatý řetěz. Dal ho vozit ve voze pro svého zástupce a volat před ním: „Na kolena!“ Tak ho učinil správcem celé egyptské země. Farao Josefovi ještě řekl: „Já jsem farao. Bez tebe nikdo nehne rukou ani nohou v celé egyptské zemi.“ A farao Josefa pojmenoval Safenat Paneach (to je po egyptsky Zachránce světa) a dal mu za manželku Asenatu, dceru Potífery, kněze z Ónu. Tak vzešel Josef nad egyptskou zemí jako slunce. Josefovi bylo třicet let, když stanul před faraónem, králem egyptským. Josef pak vyšel od faraóna a procházel celou egyptskou zemí. Země vydávala po sedm let přebohatou hojnost. Shromažďoval tedy všechnu potravu po sedm let hojnosti, která v egyptské zemi nastala, a zásoby ukládal ve městech; v každém městě uložil potravu z okolních polí.

Nashromáždil takové množství obilí, jako je písku v moři, takže přestali počítat, neboť se už počítat nedalo. Ještě, než přišel rok hladu, narodili se Josefovi dva synové, které mu porodila Asenat, dcera Potífery, kněze z Ónu. Prvorozenému dal Josef jméno Manases (to je [Bůh] dal zapomenutí), neboť řekl: „Bůh mi dal zapomenout na všechno mé trápení a na celý dům mého otce.“ Druhému dal jméno Efrajim (to je [Bůh] dal plodnost), neboť řekl: „Bůh mě učinil plodným v zemi mého utrpení.“ Sedm let hojnosti v egyptské zemi skončilo a nastalo sedm let hladu, jak řekl Josef. Ve všech zemích byl hlad, ale v celé egyptské zemi měli chléb. Když všechen lid egyptské země začal hladovět a křičel k faraónovi o chléb, pravil farao celému Egyptu: „Jděte k Josefovi a učiňte, cokoli vám řekne.“ Hlad byl po celé zemi. Tu Josef otevřel všechny sklady a prodával Egyptu obilí, neboť hlad tvrdě doléhal na egyptskou zemi. A všechny země přicházely do Egypta, aby nakupovaly u Josefa obilí, protože hlad tvrdě dolehl na celý svět. (Genesis 41, 1-57)

Jsou pro nás naše „kořeny“ důležité?

Zachránce světa – to je nové jméno pro Josefa. Nebylo v historii lidstva mnoho lidí, kteří by ve svém životě prožili tolik obrátů. Pády až na dno a vzestupy na výsluní. V čem byl Josef tak výjimečný, že všechno přežil? Měl nějaké mimořádné nadání, schopnosti nebo jen neobvyklé štěstí? Jeho výjimečnost byla především v jeho pokoře, statečnosti a spoléhání se ne na sebe, ale na Hospodina. I když v Egyptě byl faraón považován za božího potomka, tak Josef se před ním nesklonil a neuctíval faraóna jako boha, ale otevřeně před faraónem mluvil o Hospodinu. Jeho odvaha možná zaujala faraóna natolik, že mu dovolil, aby vyložil jeho sny. A to zachránilo nejen Josefa, ale celý Egypt. Josef se stal druhým nejvyšším člověkem v Egyptě. Měl přízeň faraóna, majetek, rodinu, ale přece mu něco chybělo. Byla tím jeho rodina v kenaanské zemi. Jeho otec a bratři.

I když připoutáním se k milované osobě opouštíme svou původní rodinu, nemůžeme a ani nechceme zapřít své kořeny. Naši předkové nám nepředali jen geny, ale také své zkušenosti a tradice. Každý z nás někam patříme, do nějakého kulturního a sociálního prostředí. Naši povinností je zachovávat tyto kořeny a předávat je dalším generacím. Popřením našich kořenů a neúcta k tradicím vážně ohrožuje budoucnost celé společnosti i naši vlastní rodinu. Pandemie, kterou nyní prožíváme, nás všechny postavila do nevyzkoušené a zatím ne(do)prožité zkušenosti. Kdo má větší šanci prožít tuto novou realitu bez větší či menší újmy? Ten, který je sám nebo ten, který má za sebou rodinu, která ho podrží ve chvíli, kdy např. přijde o práci, kdy onemocní nebo kdy je izolován? Lidé dnešní doby nejsou ohroženi jen nemocí, ale také samotou.

Josef Lux: „Je to mimořádná zkušenost, zvláště posledního roku, kdy vnímám, že k životu prostě patří také jistá bolest, kříž. Je důležité, aby člověk hledal sílu, jak ho unést, aby nekapitulovat, aby někam nezalezl a nelitoval se.“

Josef se setkává se svými bratry

I Josefovi bratři přišli do Egypta, aby nakoupili jídlo, protože v jejich zemi byl hlad. Netušili, že jejich bratr Josef žije a že je dokonce správcem celé země. Josef je poznal, ale sám se jim hned poznat nedal. Nejprve bratry čekala zkouška. Josef chtěl zjistit, zda změnili svá žárlivá a tvrdá srdce a zda litují toho, že kdysi prodali svého bratra Josefa do otroctví. V této zkoušce bratři obstáli. Už nechtěli vidět svého otce znovu trpět, a tak se přiznali, jaký špatný čin kdysi spáchali. Jejich přiznání dojalo Josefa natolik, že svým bratrům odpustil.

Tu řekl bratrům: „Já jsem Josef. Můj otec vskutku ještě žije?“ Bratři mu však nemohli odpovědět; tak se ho zhrozili. Josef je proto vyzval: „Přistupte ke mně.“ Když přistoupili, řekl jim: „Já jsem váš bratr Josef, kterého jste prodali do Egypta. Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi vyslal Bůh pro zachování života. V zemi trvá po dva roky hlad, a ještě pět let nebude orba ani žeň. Bůh mě poslal před vámi, aby zajistil vaše potomstvo na zemi a aby vás zachoval při životě pro veliké vysvobození. A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh. On mě učinil otcem faraónovým, pánem celého jeho domu a vladařem v celé egyptské zemi. Putujte rychle k otci a řekněte mu: ‚Toto praví tvůj syn Josef: Bůh mě učinil pánem celého Egypta. Nerozpakuj se a sestup ke mně. Budeš bydlet v zemi Gošenu, a tak mi budeš nablízku i se svými syny a vnuky, s bravem a skotem i se vším, co je tvé. Postarám se tam o tebe, neboť bude ještě pět let hladu, abys neměl nouzi ani ty ani tvůj dům ani nic z toho, co je tvé.‘ (Genesis 43)

Může být naše manželství svědkem pro jiné?

I přes všechny „kotrmelce“, které někdy v manželství zažíváme, může být dobré manželství pro dnešní svět svědectvím. Svědectvím trvalé lásky, schopnosti začínat stále znovu, schopnosti se na sebe i po letech usmívat, pomáhat si a podporovat se navzájem. Stejně jako Josef svým postojem lásky zachránil celý rod Izraelců, tak dobré manželství může být svědkem pro mnoho mladých lidí, kteří se rozhodují, zda vstoupit či nevstoupit do manželství.

Papež František mluví o encyklice Amoris laetitia:

Aktivita: Doporučte svým přátelům tuto „cestičku“ Ztrát a nálezů v manželství, a pokud to bude možné, sejděte se společně a sdílejte si navzájem, co nového vám tato „cestička“ dala a jak se vám daří ve vašem manželství.

DĚKUJEME ZA POZORNOST

Tuto „cestičku“ Ztrát a nálezů v manželství vám připravilo
Diecézní centrum pro rodinu Biskupství českobudějovického.